

Драга Деби

Фрида Мекфаден

На мајка ми,
која обожава добри приказни за одмазда

БЕЛЕШКА НА АВТОРОТ

Иако моите книги се трилери, жанр кој традиционално содржи мрачни елементи, давам сè од себе да ги одржам што е можно попогодни за целото семејство. Нема да наидете на експлицитни сцени на насилство или C-E-K-C. (Претежно затоа што знам дека членовите на моето семејство ќе ги читаат!)

Сепак, луѓето имаат различни емоционални реакции на разни работи, а некои од моите книги разработуваат поконтроверзни теми. Поради таа причина, создадов листа со предупредувања за содржината за сите мои трилери, која можете да ја најдете преку линкот на врвот од мојата веб-страница: freidamcfadden.com.

Ова е ресурс што можат да го користат читателите на кои им е потребно да го заштитат своето ментално здравје, како и возрасните чии деца ги читаат моите книги. Исто така, имајте предвид дека во неколку случаи, овие предупредувања за содржината откриваат клучни детали и пресврти во дејството на книгата.

Имајќи го тоа на ум, се надевам дека безбедно ќе уживате во ова патување низ мојата имажинација!

1

ОД ПАПКАТА СО РАБОТНИ ВЕРЗИИ НА „ДРАГА ДЕБИ“

Драга Деби,

Во твојата фантастична колумна секогаш ни кажуваш дека појадокот е најважниот оброк во денот, и јас ти верувам! Но, дали моето семејство е некогаш подготвено да седне и да го изеде? Нема шанси.

Секое утро е истиот циркус. Децата бараат изгубени чевли или домашни задачи што исчезнале преку ноќ, а маж ми не може да си ги најде клучевите или очилата за читање. Никој не е заинтересиран да одвои пет минути за да седне на кујнската маса и да ужива во совршено добриот појадок што сум го готвела изминатите петнаесет минути.

Се обидов сè! Брзи оброци, поткуп (не прашувај!), но без разлика што правам, моето семејство секогаш ја напушта куќата со празни стомаци!

Како, за жива глава, се очекува да го натерам моето семејство да одвои неколку минути за да изеде хранлив појадок пред да излетаат низ вратата без ниту до видување? Помогни ми, Деби!

Гладна во Хингам

Драга Гладна во Хингам,

Навистина, појадокот е најважниот оброк во денот. Тој го зголемува вашето ниво на енергија и будност и ако не добиете здрав појадок, можете да се чувствувате мли-таво во текот на целиот ден. Кај децата и адолесцентите, хранливиот појадок може да ги подобри меморијата и фо-кусот на училиште.

Ако вашето семејство не е заинтересирано за поја-док, обидете се да испитате каква храна би ги привлечла да ги одвојат тие клучни дополнителни 15 минути наутро. Некои луѓе претпочитаат чинија житни снегулки, други мо-жеби сакаат палачинки, а трети можеби сакаат комплетен оброк со јајца, сланина и потпечено лепче од цело зрно. Дознајте што најмногу сака вашето семејство и исполнете им ги желбите!

А ако тоа не успее, би ви препорачала да инсталира-те катинар на предната и задната врата од вашата кука. Прво нешто изутрина, заклучете ги двете врати однатре и чувајте го клучот во џебот. Дајте им на сите до знаење дека нема да ја напуштат кука додека не изедат здрав појадок. Ако изгледаат неодлучни, едноставната закана дека ќе го проголтате клучот доколку не седнат да јадат, сигурно ќе ги забрза работите.

Не се сомневам дека наскоро ќе уживате во прекра-сен секојдневен појадок со вашето семејство!

Деби

2

ДЕБИ

Забрането ми е да зборувам со ќерка ми Лекси наутро.

Лекси го воведе ова правило откако почна да оди во средно училиште и сега кога е матурантка, тоа останува строго на сила. Правилото го воведе кога реши дека не ѝ се допаѓа кога се осмелувам да ја прашам „како си?“ уште рано наутро, и таа едноставно велеше: „не ми се зборува во моментов, жити *Boža*, мамо.“

Па така, на средина од прва година, Лекси официјално објави дека повеќе не ми е дозволено да зборувам со неа во раните утрински часови. И ако се обидам со каква било форма на комуникација, вербална или невербална, таа ќе избувне и ќе рече: „Што ти реков?“ Или можеби уште полошо, ќе ме прострела со *оној ѝоѓлед*.

Знаете на кој поглед мислам. Барем, ако имате тинејџери, знаете.

Така, кога Лекси влетува во кујната оваа среда наутро, не кажувам ни збор. Само продолжувам да си ја јадам чинијата со житни снегулки, од оној со дополнителни влакна. (Сега кога сум во четириесеттите, автоматски купувам сè што содржи многу растителни влакна.) Лесно е

да се запамети да не се зборува со Лекси, бидејќи носи огромни слушалки што ѝ ги покриваат ушите. Секогаш ги носи. Можно е да се споиле со слепоочните коски на нејзиниот череп.

Косата на Лекси е собрана во разбушавено коњско опавче кое изгледа како да го врзала синоќа или можеби дури и пред неколку дена и сè уште не стигнала да го намести. Носи преголем дуксер, кој изгледа како нешто во кое човек би спиеал, а тој впечаток не е подобрен од фактот што носи долен дел од карирана пижама. Мислам дека не е ден за пижами во училиштето или нешто слично. Ова е она што децата го носат сега. Мене ми е невкусно, но од друга страна, исто така сум љубоморна. Би сакала да можам да носам долен дел од пижама секој ден.

Од двете мои деца, Лекси личи на мене и тоа е факт за кој сум сигурна дека ѝ е неверојатно срамен. Ги има истите нежни црти на лицето и слична темна нијанса на нејзината благо брановидна коса. Исто како мене, училишните задачи ги сработува со леснотија, поради што оваа година посетува четири предмети на напредно ниво и час по теорија на броеви, бидејќи веќе го зеде математичка анализа напредно ниво минатата година.

Исто како мене, можеби е малку премногу паметна и паметот ќе ѝ удри во глава.

Лекси ниту ме погледнува додека оди право кон фрижидерот, иако фрла потсмешлив поглед кон конзервите што ги имам наредено на кујнскиот пулт за акцијата за собирање конзервирана храна. Што и да правам, нејзе ѝ предизвикува срам и нервоза. Сепак, мојот најнепростлив грев од сите беше што ја крстив Алекса. Во моја одбрана, како можев да знам дека Алекса ќе стане популарна работа?

Лекси фрла поглед преку рамото и застанува изненадена кога ме погледнува. Очајно сака да искоментира, но тоа би ја прекршило нејзината вечна заклетва на молчење. Внатрешната борба е вистинска.

Конечно, успевам да ја скршам. Карминот е во прашање, односно фактот што никогаш не носам кармин.

„За што си се дотерала толку, мамо?“ сака да знае.

Јадам уште една лажица од житните снегулки со влакна, па си ги тапкаам усните со салфетка. Јас сум повеќе тип на мајка што носи маица и хеланки за јога, па таа е изненадена што ме гледа во фустан и со целосна шминка. Дури и си ја исушив косата со фен наместо да ја собирам мокра во опавче.

„Денес доаѓаат фотографите од ‘Домашно градинарство’, ја потсетувам. „Ќе го фотографираат дворот.“

Ми беше чест што бев избрана од списанието за ова посебно издание. Како домаќинка и мајка на две ќерки, имаше моменти кога мојот живот беше малку... па, празен. Се гордеам со моите ќерки, но сакав да се гордеам со нешто што беше целосно мое. Оваа фотосесија ѝ даде убав поттик на мојата самодоверба. Вредно работам на мојата градина.

Имаше моменти кога чувствував дека доколку ги немам моите цвеќиња, не би можела ниту да станам од кревет наутро.

„Не го знаев тоа“, вели Лекси, иако тоа го спомнав десетици пати. Не ја истакнувам иронијата дека ако јас заборавав нешто што таа ми кажала вчера, ќе ме критикуваше токму во овој момент. „Па, со среќа.“

Тоа беше убаво да се каже. И се случи уште едно чудо: мојата седумнаесетгодишна ќерка сега зборува со мене *наушро*. Имам чувство како ова да е некаков откачен, прекрасен сон. Дали да се осмелам да се надевам дека тешките тинејџерски години можеби се ближат кон крајот?

„Ти благодарам“, вела внимателно, не сакајќи да направам ништо што би го нарушило мирот.

Тогаш Лекси го збрчкува носот. „Зар навистина ќе ги носиш сите овие конзерви во нашето училиште денес? Ќе изгледаш како губретарка.“

Добро, можеби тешките години сè ушїе не се зад нас.

Пред да можам да смислам соодветен одговор на критиката од мојата ќерка за тоа што собирам храна за оние на кои им е потребна, мојата друга ќерка, Изабел, влетува во кујната. Веројатно така е најдобро, бидејќи немаше да ѝ се допадне ништо од тоа што ќе го кажев.

Изи е втора година во „Хингам преп“, две години помлада од нејзината сестра. Додека Лекси вознемирувачки ме потсетува на мене, Изи е многу повеќе на татко ѝ. Ја има неговата посветла кафена коса, искрена насмевка и цврста градба. И исто како него, таа е весела и безгрижна.

За разлика од мене и Лекси, Изи отсекогаш била спортски тип. Претпоставив дека ендорфинот можеби ја прави попријатна од нејзината сестра. Тоа е мојата тековна теорија, во секој случај. Ако не се принудував да одам во вежбалница неколку пати неделно, ќе ги убиев сите на мојата улица.

„Еј, мамо.“ Изи зема едно јаболко од чинијата на кујнскиот пулт. „Морам да одам. Автобусот ќе дојде за минута.“

„Тоа е сè што ќе јадеш за појадок?“ се бунам.

„Мамо, морам да одам.“

Во животот и мајчинството, особено мајчинството со тинејџери, мораш да си ги избираш битките. „Добро, те сакам“, викам по неа. „Ќе те земам по фудбалот.“

Изи се двоуми, нејзиното високо коњско опавче лесно се ниша зад нејзината глава додека стои таму, изгледајќи како да ги одмерува следните зборови. Го пика јаболкото во џебот од нејзиниот дуксер. „Во ред е“, конечно вели таа. „Ќе се вратам со автобус дома.“

„Но, чекај.“ Додека брзо станувам, мојата чинија со житни снегулки се наведнува доволно за малку млеко да се истури на кујнската маса. Барем не се истури врз мојот фустан. „Училишниот автобус нема да вози откако ќе заврши фудбалот. Јас можам да те земам.“

Изи не одговара.

„Воопшто не е проблем!“ ја уверувам, обидувајќи се да не размислувам за деновите кога ја земав Изи од градинка и таа трчаше кон мене толку брзо и силно што речиси ќе ме собореше наземи.

Не сум сигурна уште колку долго Изи би стоела таму гледајќи во мене со рацете пикнати во џебовите, ако Лекси не излаеше: „Аман човеку, кажи ѝ веќе, Из.“

Погледнувам во двете девојки. Мразам кога делат тајни, иако тоа е подобро отколку кога се караат. „Шшо да ми каже?“

Изи сè уште не вели ништо.

Лекси воздивнува со претеран гест и вели: „Ја избркаа од фудбалскиот тим.“

„Лекси!“ извикува Изи, а лицето ѝ поцрвенува.

„Шшо?“

Добро, ова е сосем бесмислено. Изи игра фудбал откако беше во градинка. Можеше да дрибла фудбалска топка во сон. Како можеле да ја избркаат од тимот? Таа е една од најдобрите играчи од втора година што ги имаат. Па, таа е една од најдобрите играчи што воопшто ги имаат.

„Не разбирам“, вела. „Зошто те избркаа од тимот?“

Изи не ме гледа во очи. „Мамо...“

Ова мора да е некаква грешка. Нема друго објаснување. „Ќе му се јавам на тренерот Пајк.“

„Мамо, не.“ Очите ѝ се ококоруваат испаничено. „Морам да одам сега. Не јавувај му се на тренерот Пајк.“

„Изи...“

„Те молам, не јавувај му се.“ Погледот ѝ е полн со очај. „Вети ми дека нема да му се јавиш, мамо.“

Не сакам да го пропушти автобусот. Не можам да си дозволам да ја возам во моментов, бидејќи треба да бидам

дома за фотосесијата. Но, таа нема да мрдне додека не се согласам, па конечно изустувам: „Ветувам.“

Ветувам дека нема да му се *јавам*. Но, не ветив дека нема да одам во неговата канцеларија и да го прашам што, за жива глава, си мислел кога ја исфрлил мојата ќерка од тимот.

Изи ми фрла уште еден последен поглед, а потоа излегува низ вратата. Тоа девојче секогаш трча. Таа е неверојатна фудбалерка. Не знам што се случило за да ја избркаат од тимот, но одлучна сум да ја дознаам вистината.

Го пренасочувам вниманието кон мојата постара ќерка, која има земено конзерва со крем-пченка и ја чита етикетата со кисел израз на лицето, како состојките лично да ја навредиле.

„Знаеш ли што се случи?“ ја прашувам Лекси.

„Ох, Боже мој, мамо, *не, не знам*“, вели Лекси раздражливо. „Може ли да те замолам да престанеш да прашуваш милион пати?“

Ова е првпат што ја прашувам, но како и да е. „Немаш слушнато апсолутно ништо?“

„*Не*.“ Лекси ми фрла гневен поглед, но потоа додава: „Подобро ѝ е што го напушти тимот во секој случај. Тренирот Пајк е таков перверзник.“

„Перверзник?“

Таа ги врти очите, иритирана што мора да одвои време за да ми ја објасни секоја ситница. „Мојата другарка Мира беше во фудбалскиот тим и рече дека тој секогаш, божем, ‘случајно’ влегувал во соблекувалната кога девојките се облекувале. Ќе се извинел и ќе си заминел веднаш, но... па, тоа мене не ми звучи како случајност.“

Што правел?

Житните снегулки ми застануваат во грлото додека размислувам за ова ново откритие. Изи никогаш нема кажано нешто такво, но ја знам другарката на Лекси, Мира, и таа не е тип на девојче што измислува приказни. Можеби е

вистина? А ако е така, дали воопшто сакам Изи да биде во фудбалскиот тим?

„Ах, може ли да престанеш, мамо?“ вели Лекси нервозно.

Се принудувам да ги голтнам житариците. „Да престанам со што?“

„Со цвакањето“, вели таа.

„Со цвакањето?“ повторувам со неверување.

„Начинот на кој цвакаш... толку е гласно. Значи никој друг на светот не цвака толку гласно. Верувај ми, премногу е чудно. Веројатно можат да те слушаат во соседната кука.“

Никој никогаш порано ја нема критикувано јачината на моето цвакање. За момент, останувам без зборови. „Извини. Ќе се обидам да цвакам *пошито*.“

„Толку е *гласно*“, повторува таа. „Секогаш цвакаш и тоа е, навистина, *шолку* иритирачки.“

Моментално сум дефокусирана од мислите за тренерот Пајк поради поимпозантниот проблем за тоа што се случи со мојот однос со моето првородено дете. Се сеќавам на времето кога ѝ правев палачинки на Лекси наутро. Се трудев максимално. Правев насмеано лице на секоја палачинка користејќи боровинки или, ако беше посебен ден, чоколадни капки. Кога Лекси ќе ги видеше тие палачинки со насмеани лица (особено оние со чоколадните капки), нејзините очи ќе светнеа. Прво ќе ги изедеше сите боровинки или чоколадни капки, а потоа го преливаше купот со јаворов сируп. По неколку залаци, ќе погледнеше кон мене со леплива, среќна насмевка. *Правиш најдобри палачинки на свеџ, мамичке!*

Каснувам уште еден залак од моите житни снегулки, прашувајќи се дали има некаква активност што би можела да предложам да ја правиме заедно. Можеби да одиме на шопинг. Лекси секогаш сакала да оди во шопинг, дури и кога беше мала, а и сега сè уште сака облека. Меѓутоа,

наоѓањето облека што ѝ се допаѓа би можело да биде предизвик.

Можеби би можела да ѝ понудам да ја однесам во продавница за пижами. Дали постои такво нешто? Ако нема, треба да отворат. Тоа е идеја за милион долари.

Автомобилска сирена свири гласно надвор од куќата, толку гласно што двете се стресуваме. Веќе не можам да ја натерам мојата ќерка да се насмевне, но таа сирена си ја врши работата. Тоа е нејзиниот дечко, Зејн, кој неодамна наполни осумнаесет години и доби целосна возачка дозвола и сега може да ја вози до училиште секој божји ден.

Меѓутоа, тој никогаш не влегува во куќата. Тој само свири со таа проклетата сирена толку гласно за да им даде до знаење на сите во соседните градови дека пристигнал. Можеби тоа е дури и малку погласно од моето цвакање.

„Морам да бегам“, весело вели Лекси.

Мојата ќерка го зграпчува ранец од подот, кој е толку тежок што кога го носи, оди со лесно наведнување наназад. Ја отвора устата како да сака да ми каже довидување, но потоа се присетува на нејзиното правило да не зборува со мене наутро, па излетува низ вратата без ниту еден збор.

Изедов само околу половина од појадокот, но секако немам многу апетит. Ја следам патеката низ дневната соба што ја фати Лекси до предната врата, знаејќи дека не се потруди да ја заклучи на излегување. Зошто и би, кога јас секогаш заклучувам зад неа.

Јас сум секогаш тука за моето семејство. Секогаш.

Сиркам низ прозорецот кон расипаната црвена киа што излегува од приодот од нашата куќа. Секогаш кога ќе го видам тој автомобил, си мислам дека треба да го одведе право на градската депонија и да го остави таму. Не сум воодушевена од фактот што моето најстаро дете се вози до средното училиште во таа крнтија, но сфаќам дека немам право на глас на таа тема.

Моите мисли за момчето што ја вози крнтијата се уште помалку благонаклонети.

Успевам да го фатам Зејн со поглед додека се вклучува на патот пред мојата кука. Има долга, бушава коса и е слаб како прачка, иако во деновите кога доаѓаше во мојата кука, знаел да изеде цел мал камион храна. Ако половина од мојот фрижидер е испразнет, тоа значи дека Зејн бил на гости. Особено ако фрижидерот е оставен полуотворен и капакот од тоалетот е кренат. Да не го спомнувам фактот што сум прилично сигурна дека тој вејпува. Дури и не знам целосно што е вејпување, но знам дека не сакам мојата ќерка да се гледа со момче што го прави тоа. Не дека имам избор.

Но, најмногу од сè, не ми се допаѓа начинот на кој ја гледа Лекси. Има нешто во неговиот израз што ми предизвикува немир. Тоа е нешто што имам видено и порано, сеќавање што не можам никогаш да го блокирам.

Лекси и Зејн се гледаат околу четири месеци, а јас бев подготвена тоа да заврши пред три и пол месеци.

Но, не можам да ѝ забранам да излегува со него. Таа има седумнаесет години и тоа нема да заврши добро. Ако ѝ кажам да не се гледа со него, таа, напротив, ќе се гледа со него... уште повеќе. Не, најпаметно ми е да почекам ова да помине. Таа е паметно девојче и ќе се опамети. На крајот, Зејн ќе го снема.

А ако не, па, имам намера да ја заштитам својата ќерка. Двете мои ќерки. Без разлика дали им се допаѓа тоа или не.

Само што се подготвувам да се вратам во кујната, запирам кога забележувам друго движење низ прозорецот. Тоа е мојот сосед Брет Карлсон, кој чекори по патеката што ги дели нашите куќи. Всушност, тој не оди нормално, туку тропа со нозете. Си го пробива патот кон нашата предна врата. За уште една минута, тој ќе удира по неа.

Овој ден ќе стане интересен.

3

Иако стојам на само неколку чекори од вратата, не ја отворам веднаш. Му давам шанса на Брет да свони на свончето. Повеќепати. Потоа, како што претпоставив, почнува тропањето.

„Отворај!“ вика тој додека со тупаниците силно удира по нашата врата. „Веднаш!“

Колку е драматичен.

Брет Карлсон се досели во нашето соседство пред околу една година. Повеќето наши соседи ги знам прилично добро, но Брет одвај го познавам. Сè што знам е дека работи со финансии, вози спортски автомобил премногу брзо и трешти музика во својата домашна канцеларија додека работи, толку гласно што му пречи на целото соседство. Секогаш некако успева да го намали звукот токму пред да пристигне полицијата поради поплаки за бучава.

Ја отворам вратата без да брзам. Но пред да го сторам тоа, го зграпчувам скалпелот што го чуваме во еден орман во претсобијето и го пикам во малиот џеб од здолништето на фустанот. За секој случај.

Брет стои на тремот од мојата куќа, со рацете стиснати во тупаници, а целото лице му е вцрвенето. Ме стрела со заканувачки поглед. Ги чувам прстите од десната рака обвиткани околу скалпелот што го скрив.

„Добро утро, Брет!“ вела весело. „Како можам да ти помогнам?“

„Знам што направи“, ми ‘ржи. „Знам што направи, Деби! И нема да ти помине ова!“

Го гледам и трепкам. „Не знам за што зборуваш. Што, за жива глава, мислиш дека направив?“

„Знам дека беше ти!“ Сите вени на вратот на Брет се набрекнати. „Мислиш дека по сите тие поплаки за бучава, немаше да сфатам?“

„Искрено“, вела, „не знам на што мислиш, Брет.“

„Мојата табла со осигурувачи“, појаснува. „Си влегла во мојот подрум и си го исклучила прекинувачот за мојата канцеларија. Немам сѐруја во таа соба. Ова ќе ме чини илјадници долари за да се поправи!“

Ја ставам рака на градите. „О, Боже!“

„О, Боже“, повторува Брет подбивно. „Преполна си со лаги. Го мразиш тоа што толку гласно пуштам музика, па ми ја пресече струјата.“ Го стеснува погледот. „Знам дека ти си го направила тоа. И ќе платиш за ова, вака или така.“

Изгледа како да се обидува со рамо да се пробие внатре во куќата за да го продолжи разговорот. Му го блокирам влезот, подготвена да го извадам скалпелот ако има потреба. Сепак, нема да дојде до тоа. Брет е само силен на зборови.

„Многу ми е жал за тоа што се случило со твојата табла со осигурувачи, Брет.“ Ги брчкам веѓите. „Но, се колнам дека не бев јас. Одвај знам како да ја користам и нашата! Сите тие работи со кабли... ми се вистинска мистерија. Прашај го Купер. Тој секогаш ги ресетира прекинувачите.“

Брет сè уште ме прострелува со поглед, неуверен. „Знам дека беше ти.“

„Имаш ли некаков доказ?“

„Доказ?“

Се насмевнувам љубезно. „Тоа е едноставно прашање, Брет.“

„Не ми треба доказ“, избувнува. „Знам дека беше ти.“

Се смеам, а тоа изгледа само дополнително го разбеснува. „Ова е толку бесмислено. Како воопшто би влегла во твојот подрум?“

Застанува само за дел од секундата за да размисли за ова. „Имав клуч скриен под фенерот во задниот двор. Сигурно си сфатила дека е таму.“

Точно е дека има одредени наивни луѓе кои ги кријат клучевите од нивната влезна врата на лесно достапни места: под камен, во саксија со цвеќе, па дури и под чергичето пред вратата. Тоа е исто како испраќање гравирани покана за провалници. Кога одиме кај пријатели, јас и Купер играме мала игра во која јас треба да погодам каде е скриен резервниот клуч пред да стигнеме до влезната врата. Тоа секогаш го смее. Кога неодамна бевме кај еден од неговите колеги на вечера, го информирав дека нивниот резервен клуч е скриен под градинарското џуџе до вратата. Кога го кренавме, секако, таму беше. Имам талент за вакви работи.

„Значи ти велиш“, почнувам, „дека сум нашла некојси клуч што си го скрил во дворот зад куќата, а потоа сум провалила во твојата куќа среде ноќ и некако сум исклучила прекинувач во твојата табла со осигурувачи? Јас сум само обична домаќинка, Брет. Навистина мислиш дека јас го направив сето тоа?“

За првпат откако Брет се појави на мојата врата, на неговото лице има трага од несигурност.

„Знаеш“, вела, „веројатно биле некои тинејџери. Видов некои момчиња со пркосен изглед како се мотаат на улицата вчеравечер. Не би се изненадила ако им текнало да направат некоја беља.“

Тоа не е целосна лага. Зејн секогаш се мота овде, а тој е пркосен колку што може да биде.

„Сè уште мислам дека си ти.“ Брет ме гледа злобно од предниот трем, иако дел од убеденоста зад неговите зборови е стивната. „Можеби немам никаков доказ, но ќе ставам камера веднаш штом го поправам ова.“

„Прекрасна идеја!“ вела м весело. „Безбедносните ка-
мери се одличен начин да си го заштитиш домот.“

Брет изгледа како да сака да ме задави со голи раце.
Речиси посегнувам по скалпелот повторно, но се запирам.
Само му се насмевнувам на мојот сосед.

„Навистина се надевам дека ќе го фатат хулиганот
што ти го направи ова“, вела м.

„Да“, мрмори тој, „сигурен сум дека се надеваш.“

Со тие зборови, тој се врти и луто слегува по скали-
те од тремот, фрлајќи гневни погледи преку рамото цело
време.